

Skatteministeriet

15. december 2016
J.nr. 16-1730115

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 100 af 21. november 2016. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra René Gade (ALT).

Karsten Lauritzen

/ Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Ministeren bedes oplyse, hvad det vil betyde for skatteprovenuet (før og efter adfærd og tilbageløb), hvis selskabers skattefradrag for renteudgifter på gæld omfattet af ligningslovens § 2 (koncernintern gæld) fjernes. Endvidere bedes ministeren oplyse, hvor store besparelser på administration og kontrol hos henholdsvis selskaber og SKAT, en fjernelse af rentefradrag på gæld omfattet af ligningslovens § 2 (koncernintern gæld) vil medføre, da reglerne om tynd kapitalisering og rentefradragsbegrænsning vil være overflødige.

Svar

Renteudgifter er som udgangspunkt fradragsberettiget, det gælder både renteudgifter vedrørende koncerninterne og eksterne gældsforhold. Selskaber er dog omfattet af reglen om tynd kapitalisering og reglerne om rentefradragsbegrænsning, jf. selskabsskattelovens §§ 11, 11 B og 11 C. Reglerne skal sikre, at selskabsskattebetalingen ikke elimineres, ved at koncerner vilkårligt placerer renteudgifter i Danmark.

Reglen om tynd kapitalisering i selskabsskattelovens § 11 omfatter kun koncerninterne gældsforhold (kontrolleret gæld) og medfører, at selskabets gæld ikke må overstige egenkapitalen i forholdet 4:1. Hvis gælden overstiger egenkapitalen i forholdet 4:1, er der som udgangspunkt ikke fradrag for renter og kurstab, der vedrører den overskydende del af den kontrollerede gæld. Reglen skal modvirke, at det danske selskabsskattegrundlag udhules, ved at danske datterselskaber finansieres med uforholdsmæssigt stor koncernintern gæld i forhold til egenkapitalen.

Reglerne om rentefradragsbegrænsning i selskabsskattelovens § 11 B medfører, at der sættes et maksimum for nettofinansieringsudgifter, som kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Reglerne gælder både for koncerninterne gældsforhold og for gæld til uafhængige långivere. Beskæringen af fradragsretten for nettofinansieringsudgifter sker ved, at selskaber mv. alene kan fradrage nettofinansieringsudgifter, i det omfang de ikke overstiger den skattemæssige værdi af selskabets aktiver ganget med en standardforrentningsats. Beskårne nettofinansieringsudgifter kan ikke fremføres til senere indkomstår.

Det fremgår herudover af selskabsskattelovens § 11 C, at den skattepligtige EBIT-indkomst (indkomst før nettofinansieringsudgifter og skatter) for selskaber under alle omstændigheder maksimalt kan nedsættes med 80 pct. som følge af nettofinansieringsudgifterne. Beskårne nettofinansieringsudgifterne efter denne regel kan fremføres til senere indkomstår. Reglerne gælder både for koncerninterne gældsforhold og for gæld til uafhængige långivere.

Baggrunden for indførelsen af reglerne om rentefradragsbegrænsning skal blandt andet ses i lyset af, at udenlandske kapitalfonde ved opkøb af danske koncerner vilkårligt placerede renteudgifter i Danmark for delvist at finansiere købet af koncernen. Det indebærer, at koncernens danske skattebetaling blev nedbragt betydeligt. Gælden var her ikke nødvendigvis koncernintern, men blev optaget hos uafhængige långivere.

Hvis selskabers fradrag for renteudgifter på gæld omfattet af ligningslovens § 2 (kontrolleret gæld) fjernes, vil det medføre, at reglen om tynd kapitalisering i selskabsskattelovens § 11 A bliver overflødig, da reglen kun omfatter kontrolleret gæld. Derimod vil reglerne om rentefradragsbegrænsning i selskabsskattelovens §§ 11 B og 11 C fortsat have relevans, da disse regler både omfatter koncerninterne finansieringsudgifter og finansieringsudgifter til uafhængige långivere.

Det vurderes, at kombinationen af rentefradragsbegrænsningsreglerne og reglen om tynd kapitalisering i vidt omfang sikrer, at virksomhederne ikke kan reducere deres danske beskatning ved vilkårligt at placere renteudgifter i Danmark. Hvis reglerne om fradrag for renteudgifter på gæld omfattet af ligningslovens § 2 (koncernintern gæld) fjernes, må det forventes, at hovedparten af de koncerninterne lån vil blive omlagt til ekstern gæld i de situationer, hvor der er et reelt finansieringsbehov. En ophævelse af fradragsretten for koncerninterne renteudgifter vurderes således ikke at påvirke virksomhedernes samlede rentefradrag i videre omfang.

På denne baggrund vurderes forslaget om at fjerne fradrag for koncerninterne renteudgifter kun at medføre et begrænset merprovenu, der vanskeligt lader sig kvantificere. I forhold til de administrative lettelser for selskaber og SKAT vurderes disse også at være begrænsede, da det fortsat vil være nødvendigt at opretholde rentefradragsbegrænsningsreglen i selskabsskattelovens §§ 11 B og 11 C.

Afslutningsvis bemærkes, at en ophævelse af fradraget for koncerninterne renteudgifter tilsiger, at beskatningen af koncerninterne renteindtægter også ophæves, hvis symmetrien i beskatningen skal fastholdes. Dette kan nødvendiggøre, at koncerninterne renteindtægter fra andre EU-lande ligeledes vil skulle skattefritages, medmindre forskelsbehandlingen mellem renteindtægter fra Danmark og udlandet kan begrundes af tvingende almene hensyn. De provenumæssige og adfærdsmæssige konsekvenser af en sådan ændring vil potentielt være vidtrækkende, da Danmark herved kan gå hen at blive et skattely for multinationale selskaber.